

תת"ע 8922/05/15 - קרן כהן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 8922-05-15 מדינת ישראל נ' כהן קרן
תיק חיצוני: 50500551184

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקשת	קרן כהן
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול גזר דין אשר ניתן ביום 16.6.15 בהעדר התייצבות המבקשת, ובו הורשעה המבקשת בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, ונגזרו עליה קנס בגובה ₪1,200 ופסילת רישיון נהיגה למשך 45 ימים על תנאי לתקופה של שנתיים.

טענות הצדדים

לטענת המבקשת, היא מעולם לא קיבלה הזמנה לדיון, ואם היתה מקבלת הזמנה לדיון היתה מגיעה. עוד טענה המבקשת, כי יש לה שני רכבים על שמה, בעלה תייר ולא רושם את הרכבים על שמו, וכי ברכב נשוא הבקשה היא לא נהגה מעולם כי זה רכבה של בעלה.

לבקשה צורפו צילום רישיון הנהיגה של בעלה ותצהיר של בעלה, מר אריה ליאון כהן.

המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם כי המבקשת זומנה כדין והיה עליה להתייצב לדיון. הטענה כי בעלה של המבקשת נהג ברכב אינה מקימה עיוות דין בשים לב לכך שהיתה למבקשת הזדמנות לטעון טענותיה.

דין והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטולו של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר עמוד 1

מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת

מעיון בתיק עולה כי הזמנה לדין נשלחה לכתובתה של המבקשת ברחוב "התבור 12/0 באר יעקב 70300" בדואר רשום מס' RA002193096H4 וכי אישור המסירה חזר בציון "לא נדרש". עוד עולה, כי גזר הדין נשלח לאותה הכתובת, והמבקשת קיבלה אותו.

סעיף 44א לתקנות סדר הדין הפלילי קובע: **"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירות קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, (ההדגשה במקור) אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעות לקבלן."**

העובדה שדבר הדואר הוחזר לשולחת בציון "לא נדרש" אין בה כדי להוכיח כי המבקשת לא קיבלה את ההזמנה לדין מסיבות שאינן תלויות בה. בע"פ 6920/07 אורי חסון נ' מדינת ישראל נקבע כי: "...התקנה איננה דורשת בחינה מדוקדקת מה עלה בגורל המשלוח ודי כי חלפו 15 ימים מיום יציאתו למען הנכון בדואר רשום וכי המערער לא הרים את הנטל להראות כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו."

מכל האמור לעיל, מצאתי כי המבקשת הוזמנה כדין ולא הצביעה על סיבה מוצדקת לאי התייצבותה למשפט.

ב. בחינת גרימת עיוות דין

המבקשת טוענת כי לא נהגה ברכב נשוא הדו"ח בעת קרות האירוע ומי שנהג בפועל ברכב היה בעלה. לדבריה, בעלה תייר ולכן שני הרכבים רשומים על שמה. הרכב נשוא הדו"ח הוא הרכב של בעלה והיא מעולם לא נהגה בו.

המבקשת הורשעה מכוח חזקת הבעלות.

מעיון בתצהיר בעלה של המבקשת, עולה כי מדובר בהצהרה סתמית שנערכה כ-3 שנים לאחר האירוע. אין בתצהיר פירוט באשר לנסיבות האירוע, כלומר מאין ולאן נסע בעלה של המבקשת באותה נסיעה בה בוצעה העבירה, ואין אזכור לגבי נסיבות מיוחדות של האירוע בגין ניתן לזכור לאחר זמן כה רב שהוא זה שנהג דווקא ברכב נשוא התיק.

לאור האמור לעיל, לא מצאתי כי קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותה של המבקשת לדין וכי למבקשת לא יגרם עיוות דין באם פסק הדין לא יבוטל. על כן, אני דוחה את הבקשה וקובעת כי פסק הדין יותר על כנו.

ניתנה היום, ד' אלול תשע"ה, 19 אוגוסט 2015, בהעדר

הצדדים.

עמוד 2

